

РЕШЕНИЕ

№ 3775

гр. София, 08.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1493** по описа за **2022** година докладвано от съдия Златка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Н. Г. К., с ЕГН: [ЕГН], чрез адв. С. Х., член на САК, с адрес за съдебна кореспонденция и призоваване: [населено място], район р-н К.,[жк], ул. „Г.“ № 15 против: Решение № 1398 от 20.12.2021 г. по н.а.х.д. № 13590/2021г. на СРС, НО, 135 състав, с което е изменено Наказателно постановление № 19/01,02.2021 г. издадено от Директор на ОДБХ - С., с което на Н. Г. К. на основание чл. 420а, ал.1 от Закона за ветеринарномедицинската дейност е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 (петстотин) лева за извършено в условията на повторност нарушение по чл. 139, ал.1, т.1 от З.. С оспорения съдебен акт деянието е преквалифицирано по основния състав на чл.139, ал.1, т.1 от З. и е намален размера на наложеното административното наказание от 500 (петстотин) лева на 300 (триста) лева.

Решението се обжалва, като незаконосъобразно, по съображения подробно изложени в депозираната касационна жалба. Иска се неговата отмяна и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява, не изпраща представител .

Ответникът – редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба, по съображения изложени и в първоинстанционното производство. Представя писмено становище. Не претендира за разноски.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, поради което е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна. Съображенията за това са следните:

С обжалваното решение е изменено Наказателно постановление № 19/01,02.2021 г. издадено от Директор на ОДБХ - С., като на Н. Г. К. на основание чл. 420а, ал.1 от Закона за ветеринарномедицинската дейност е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 (триста) лева за нарушение по основния състав на чл.139, ал.1, т.1 от З..

От фактическа страна, съдът е приел за установено, че при извършена проверка в животновъдния обект, собственост на жалбоподателя Н. К. е било установено, че последният отглежда една свиня -майка и две малки прасенца, като свинята-майка не е имала поставени ушни марки, т.е. не е била официално идентифицирана. В тази връзка съдът е кредитирал свидетелските показания на актосъставителя, които възприел като обективни, непротиворечиви и кореспондиращи с ангажираните по делото писмени доказателства.

Въз основа на така установеното, на жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение за нарушение по чл.139, ал.1, т.1 от ЗВМД.

Въз основа на АУАН , при идентичност на описаното нарушение и приетата правна квалификация, било издадено обжалваното наказателно постановление, като на жалбоподателя за посоченото нарушение е наложена глоба в размер на 500 лева.

От правна страна, Софийски районен съд е счел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са спазени изискванията на закона досежно материалната компетентност на техните издатели, както и тези за описание на нарушението/ дата, място и обстоятелства, при които е извършено.

По съществуването на нарушението, съдът е приел за безспорно установено, че жалбоподателят е собственик на проверявания животновъден обект, както и че същият отглежда описаните в АУАН животни, без същите да са надлежно идентифицирани.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно като краен резултат.

Настоящият касационен състав споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Настоящата касационна инстанция намира, че решаващият съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. В съдебно заседание са разпитани актосъставителя и свидетеля К., чиито показания са разгледани в съвкупност с останалите събрани в хода на делото писмени доказателства.

Направените от съда изводи се споделят изцяло от настоящия касационен състав. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в него, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Касаторът не е ангажирал други доказателства, които да оборят правните изводи на първоинстанционния съд. В касационната жалба не са въведени оплаквания, които да доведат до промяна в направените изводи.

Съдът приема, че съдебният акт е постановен и при правилно приложение на закона, като при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/.

Правилно съдът не е кредитирал с доверие показанията на свидетеля К.-брат на жалбоподателя, в насока, че именно той, а не посоченият за нарушител, е собственик на процесните животни, както и че същите не са се намирали на територията на животновъдния обект- собственост на Н. К.. В подкрепа на твърденията на свидетеля К. не са ангажирани доказателства. Правилно в тази насока са съобразени показанията на свидетеля Ц., които са достатъчно подробни и конкретни. Отделен е въпросът, че за съставомерността на деянието не се изисква деецът да разполага с документ за собственост на животните, а да ги отглежда и същите да не са надлежно идентифицирани. В тази връзка, съдът е взел предвид, че срещу жалбоподателя са предприемани неколккратно проверки, при които е констатирано, че животновъдният обект е практически разграден, че там, наред с други животни, се отглеждат и свине, без поставени ушни марки, като във връзка с това са издавани няколко предписания.

Правилно съдът е приел, че по делото не са ангажирани надлежни доказателства – влезли в сила НП, с които нарушителят да е наказан за същото деяние, поради което не е налице повторност. Ето защо, същият е преквалифицирал деянието по основния състав на императивната норма и в съответствие с това е изменил размера на наложеното наказание от глоба в размер на 500 лева, на глоба от 300 лева.

Съдът е допуснал известна неприцизност като е посочил, че следва да преквалифицира деянието по основния състав на нарушението. Всъщност, нормата на чл.139 от ЗВМД не прави разграничение между основен и квалифициран състав . Подобно диференциране е сторено в санкционната норма на чл.420а от Закона, където са предвидени административни наказания съответно- в предложение първо - за класическия случай на нарушението и в предложение второ – за по-тежко квалифициран такъв, при повторност.

Ето защо, настоящата инстанция намира, че съдът е следвало да измени обжалваното НП, в частта относно приложимата санкционна норма, като посочи, че на нарушителя следва да се наложи административно наказание, вместо на основание чл.420а предл.второ, на основание чл.420 а предл.първо от ЗВМД.

Допуснатото нарушение не е съществено, доколкото не е довело до накърняване правото на защита на привлеченото към административнонаказателна отговорност лице, както и до неправилност на съдебния акт, като краен резултат.

С оглед на горното и предвид обхвата на проверката, дължима от касационната инстанция, не се констатира наличието на касационни основания за отмяна на решението на СРС и същото следва да бъде оставено в сила.

Съгласно чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (нова – ДВ, бр. 94 от 29. 11. 2019 г.) в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

При този изход на спора, съдът намира за неоснователно направеното искане от касационния жалбоподател за присъждане на сторените по делото разноски.

Ответникът не претендира разноски. Ето защо, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, X. касационен състав на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН,

Р Е Ш Е Н И Е:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1398 от 20.12.2021 г. по н.а.х.д. № 13590/2021г. на Софийски районен съд .

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.